

Vizyon Erozyonu

Dünya nereye gidiyor? Birbiri ardına ortaya çıkan krizler toplumları nasıl etkiliyor? Her yeni güne olağandışı olayların gürültüsüyle başlamak ruh sağlığımızı nasıl etkiliyor? Ne olacak memleketin hali? Bu hızlı koşuşturmanın sonu gelmeyecek mi? Biraz soluk alıp hayatın farkına varabilecekmiz? Fikirlerimizi, tezlerimizi henüz olgunlaştırmaya fırsat bulamadan, yeni bilgi saldırısına mağruz kalan zihinlerimiz ne zaman berraklaşacak? Kavgaların, savaşların, çekişmelerin sonu gelmeyecek mi? Sahi gelecekte dünyada yaşam olacak mı?

Bir tatil gününde yıl boyu ruhen ve fiziken yorulmuş bedeninizi dinlendirmeye çalışırken, zihninizi meşgul eden bir yığın soruyla kalakaldığınızda, hiç bir zaman dinlenemeyeceğinizi düşünüyorsunuz. 2006 yılı, kendimizden başlayarak toplumu, ülkemizi ve tüm dünyayı yorucu bir sınavdan geçiriyor. 2012'ye doğru yaklaştığımız şu günlerde komplo teorisyenlerinin dosyalarında birbiri ardına ortaya çıkan akıl almaz seneryolar, diğer taraftan yüzyüzü olduğumuz somut gerçekler akıl tutulmasına yol açıyor. Bazen insan dünyada olup biten herşeyin merkezinde sanki Türkiye varmış hissine kapılıyor. Bu psikoloji insanlarda gelecek kaygısının tavan yapmasına yol açıyor. Gelecek kaygısı beraberinde toplumu, sonu gelmeyen tatminsizlik ve memnuniyetsizlik çukuruna doğru yuvarlıyor. İnsanlar artık hiçbirşeyden tatmin olmuyor. Yaşanan olumlu gelişmeler bu tatminsizlik çukuruna gömülüp gidiyor. Diğer yandan olumsuz gelişmeler de artık beklenen etkiyi yapmaktan uzak kalıyor.

Türk toplumu öyle bir hale geldi ki, başta Avrupa Birliği üyeliği olmak üzere, uluslararası boyutta Türkiye'nin kaderini belirleyecek yol ayrımlarını önemsemiyor. Bu tehlikeli tatminsizlikle dış dünyaya karşı ilginin azalması ve milliyetçi duyguların ağır basmasıyla içe doğru kapanma refleksi, başta hükümet olmak üzere, ülke yönetimini ciddi olarak düşündürmeli ve kaygılandırılmalıdır. Etrafımızı saran savaş ateşinden zarar görmememiz için bu kaygıların giderilmesi zorunlu hale gelmiştir. Aksi takdirde sağduyusunu tamamen yitirmiş bir toplum haline geliriz ki bu durum geleceğimizi karartmaya yeter de artar bile. Peki bu hale nasıl geldik/getirildik?

Ekonomik kalkınmasını başaramamış, sanayi toplumuna dönüşememiş, modern yaşamla köylülük arasında, doğuyla batı arasında, dindarlıkla laiklik arasında, eğitimiyle eğitimsiz arasında, zenginlikle fakirlik arasında sıkışmış kalmış bir toplum haline nasıl geldik/getirildik?

Bu soruların tek bir ortak cevabı var: "vizyon erozyonu".

Genç cumhuriyetimiz doğduğunda var olan gelecek kurgusu, yıllar geçtikçe unutulmaya başlanmış, sonunda dar bir çerçeveye hapsolüp kalmıştır. Türkiye yap-bozunu tamamlamak için daldığımız çözümler deryasında doğru parçaları bir türlü biraraya getiremiyoruz. Çünkü çözümler deryası yıllardır öyle bir bulandırıldı ki, gözümüzün önünü dahi göremiyor, yanbaşımızda yüzen doğru parçaları biraraya getiremiyoruz.

Yaşadığı çağın gerçekleriyle yüzleşemeyenler, yeniliğin her türlüşüne duyurgalarını kapatanlar ve tarihin ışığıyla geleceği aydınlatacak projektörü çalıştırmak için, gerekli donanıma ve enerjiye sahip olmayanların köşe başlarını tuttuğu bir ortamda, elbette ki düzelmeden ve ilerlemeden söz edilemez. "Vizyon erozyonu" bireylerden başlayarak toplumu sarıp sarmalayan bir girdaba

dönüştür. Bugün bir öğretmen, okul sıralalarında oturan miniklerin gözlerinde bir doktor, bir avukat, bir milletvekili, bir işadamı, bir bilim insanı göremiyorsa, bir çiftçi hasat ettiği buğdayda oğlunun düğününü, hayalini kurduğu traktörü geremiyorsa, bir bilim insanı bilim-kurgu öyküleriyle zamanını ziyan etmekten korkuyorsa, bir politikacı iktidarda olsun ya da olmasın, ülkesinin gelecek yirmi yılını kapsayan icraat programını yapmıyorsa, o ülkede vizyon iflas etmiş demektir.

İnsanlık tarihinin sayfalarını incelediğimizde savaşlar, barışlar, krizler, çalkantılar, her türden vahşetler, her türden güzellikler ve merkezinde insan faktörü olan felaketlerle karşı karşıya geliriz. Bugün yaşananlar tarihte yaşananlardan farklı değildir. Son tahlilde yaşananlar zalim ve mazlum arasında geçmektedir ve sonsuza kadar bu ilişki yumağı devam edecektir. Bize düşen bu gelişmeler karşısında onurlu duruşumuzu nasıl muhafaza edebiliriz ve çözümde hangi görevleri üstlenebiliriz bunlara bakmalıyız. Ve yüzümüzü uzak geleceğe çevirmeliyiz.